

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Szegedi Ítéltábla dr. Molnár Mihály ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** felperesnek - dr. Petróczy Zoltán Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Petróczy Zoltán ügyvéd) által képviselt **I.rendű alperes neve (címe)** I. rendű, dr. Horváth Róbert ügyvéd által képviselt **II.rendű alperes neve (címe)** II. rendű alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Bács-Kiskun Megyei Bíróság által 2009. február 10. napján kelt 14.P.22.012/2007/44. számú ítélet ellen a felperes által 40., az I. rendű alperes által 41. és a II. rendű alperes által 42. sorszám alatt fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **részben megváltoztatja**, a síremlék állítási költség összegét 407.453 (Négyszázhétezer-négyszázötvenhárom) Ft-ra és annak az elsőfokú ítéletben írt kamataira, míg a havi gyógyszerköltség címén fizetendő járadék összegét 2009. szeptember 1. napjától minden hó 15. napjáig esedékesen havi 1.735 (Egyezerhatszázharmincöt) Ft-ra **leszállítja**, a lejárt járadék összegét 69.400 (Hatszázkilencezer-négyszáz) Ft-ra és ezen összeg után 2007. május 1. napjától az elsőfokú ítéletben írt kamataira **módosítja**. A felperes által az I. és II. rendű alperes részére fizetendő perköltség összegét személyenként 100.000-100.000 (Egyszázezer-Egyszázezer) Ft-ra **leszállítja**. Az I. és II. rendű alperes az állam javára egyetemlegesen felhívásra fizetendő le nem rótt eljárási illeték összegét 85.700 (Nyolcvanötezer-hétszáz) Ft-ra **leszállítja**. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 12.500 (Tizenkettőezeröttszáz) Ft másodfokú perköltséget. Egyebekben a peres felek másodfokú eljárási költségeiket maguk viselik.

A másodfokú eljárás során felmerült 60.000 (Hatszáz) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

A **/cím 1/** alatti ingatlan gázkészülékeit a Dégáz Rt. által engedélyezett tervek alapján 1997-ben szerelték be, és a kivitelezés megfelelőségéről 1997. december 10-én a Dégáz jegyzőkönyvet vett fel. Az engedélyezési eljárás során a II. rendű alperestől beszerzett szakvélemény szerint a családi ház kéményébe 2 db készülék volt beköthető. Egy későbbi időpontban a Dégáz Rt. újabb, kötelezően előírt engedélye és kéményszakértői vélemény nélkül az ingatlan konyhájába gáztűzhely és gázkonvektor került felszerelésre, míg a fürdőszobában a vízmelegítő helyett gázbojler és a hőszugárzó helyett gázkonvektor felszerelésére került sor. A fürdőszobai gázkonvektor kéménycsőve a gázbojler kéménycsővébe csatlakozott, és így az égéstermék a konyhai gázkonvektor kéménycsővével egy kéménybe torkollott.

A felperes leánya és vőlegénye 2003 évben vásárolták meg az ingatlant. A fenti engedélyezett, majd azt követő átalakítási munkák végzésére még a korábbi tulajdonosok idején került sor. Az I. rendű alperes - a felperes leánya és vőlegénye megrendelése alapján - 2004 nyarán végzett gázszerelési munkát az ingatlanban, melynek során a konyhai gázkonvektort áthelyezte a fürdőszobába, a konyhában a helyére új falikonvektort szerelt fel. Az I. rendű alperes az engedélyes gáztervet a tulajdonosoktól nem kérte, és kéményvizsgálatra sem került sor. A fürdőszoba a szerelési munkák idején nem felelt meg a légtechnikai előírásoknak.

A felperes leánya **/személy 1/** 2005. március 4. napján a **/cím 1/** alatti ház fürdőszobájában szén-monoxid mérgezést szenvedett el, amelynek következtében kiterjedt agyi károsodás érte és ezt követően tüdőgyulladás következtében 2005. március 8. napján elhunyt. A felperes leányát ért baleset azért következett be, mert a Dégáz engedélytől eltérően végzett szerelési munkálatok következtében a konyhai és a fürdőszobai három gázkészülék a két készülék égéstermékének elvezetésére alkalmas kéménybe lett bekötve, a fürdőszoba légtechnikai méretezése nem felelt meg az előírásoknak, így a szellőzése nem volt megfelelő, továbbá a baleset súlyosságában az is közrejátszott, hogy a Dégáz engedély alapján szabályosan felszerelt vízmelegítő hőcserélőjének karbantartását elmulasztották, az eltömődött és az égéstermék nem a kéményen, hanem a készüléken keresztül távozott a fürdőszoba légterébe.

Az I. rendű alperest a Kecskeméti Városi Bíróság a 8.B.2220/2005/32. számú ítéletével bűnösnek találta egy rendbeli halált okozó foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés vétségében.

A II. rendű alperes 2002. június 10., 2003. május 8. és 2004. augusztus 5. napján megkísérelte elvégezni az éves kémény felülvizsgálatot, de az ingatlanban senkit nem talált, így a tényleges ellenőrzésre nem került sor.

A felperes leánya a balesetet megelőzően a ... Takarékszövetkezetnél dolgozott, a Budapesti Gazdasági Főiskola Pénzügyi és Számviteli Karának végzős

hallgatója volt. A munkahelyén diplomája megszerzését követően előmenetelre számíthatott. Az özvegy felperes a baleset időpontjában rokkantnyugdíjas volt, nyugdíjazására magas vérnyomás betegsége, túlműködést mutató göbös golyva, többszöri agytágulás utáni állapot, szorongás, kóros lehangoltság, tüdő asztma, alsó végtagi visszértágulatok és túltápláltság miatt került sor.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság egyetemlegesen kötelezze az alpereseket 5.000.000 Ft nem vagyoni kártérítés és kamata, 600.000 Ft síremlék állítási költség és kamata, továbbá havi 3.855 Ft gyógyszerköltség, a lejárt költségek után középarányos időponttól kamat, továbbá havi 15.000 Ft kártérítési járadék és a lejárt járadékok után középarányos időponttól kamat megfizetésére. Kártérítési igénye alapjául arra hivatkozott, hogy leánya elvesztésével a nyugodt, békés időskorhoz való joga sérült, gyermeke elvesztését feldolgozni nem tudta, ezért folyamatos gyógyszeresedésre kényszerül. A leánya a jövőben 15.000 Ft-tal támogatta volna őt, de ezen anyagi támogatástól is elesett. A felperes a lánya részére síremléket állított.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a gázkészülékek kéménybe történő bekötését nem ő végezte, ő csak a gázkészülékeket cserélte át a szakma szabályainak megfelelően. A baleset oka a vízmelegítő hőcserélőjének nagyfokú elpiszkolódása volt, ami az ingatlan tulajdonosának karbantartási kötelezettsége körébe esik. Vitatta a kereset összegszerűségét is, álláspontja szerint a felperes már a balesetet megelőzően is súlyos betegségekben szenvedett.

A II. rendű alperes szintén a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a közszolgáltatás körébe tartozó évenkénti kéményellenőrzés és tisztítás nem foglalja magába a készülékek és kémények együttes vizsgálatát, a kémények terelhetőségét. Gázbekötés, gázkészülék csere esetén külön, nem a közszolgáltatás keretébe tartozó megrendelés alapján van lehetősége a kéményeket vizsgálnia, ilyenre azonban a konkrét esetben nem került sor. A II. rendű alperes a közszolgáltatás keretébe tartozó kötelezettségét megkísérelte teljesíteni, azonban az ingatlan tulajdonosváltozásait nem jelentették be hozzá, az éves ellenőrzésen az ingatlanban a tulajdonosok nem voltak megtalálhatók, így a II. rendű alperes csak értesítést tudott hagyni a következő kísérlét időpontjának megjelölésével, az elérhetőség feltüntetésével. Hivatkozott arra, hogy alapvetően a vízmelegítő hőcserélőjének elpiszkolódása okozta a szén-monoxid kiáramlást, így a II. rendű alperes tevékenysége a baleset között okozati összefüggés nincsen. Vitatta, hogy felelőssége a veszélyes üzemi felelősség, másodlagosan pedig az általános kártérítési felelősség szabályai alapján fennállna.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a kereseti kérelemnek részben adott helyt, egyetemlegesen kötelezte az alpereseket 1.000.000 Ft nem vagyoni kártérítés és járuléka, 452.725 Ft síremlék állítási költség és kamatai, továbbá 1.928 Ft összegű gyógyszerköltségből álló kártérítési járadék, és a lejárt részletek után középarányos időponttól kamat megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Álláspontja az volt, hogy a gázkészülék energiaellátását biztosító gáz veszélyes volta, továbbá a kémények meghibásodásából eredő rendkívüli veszély miatt mind a

gázkészülékek felszerelésével kapcsolatos tevékenység, mind pedig a kémények átjárhatóságának, működőképességének ellenőrzése fokozott veszéllyel járó tevékenységnek minősül. Erre figyelemmel az I. és II. rendű alperesek felelőssége a Ptk. 345. §-a alapján vizsgálható. Az I. és II. rendű alperesek felelőssége fennáll, ugyanis mindkettejük vonatkozásában kötelező jogszabályi előírások sérelme állapítható meg. Az I. rendű alperesnek, amikor a balesetet megelőző évben a konyhában lévő gázkonvektort a fürdőszobába helyezte át, a konyhában új készüléket szerelt fel, észlelnie kellett volna, hogy a fürdőszoba szellőző nyílásai nem felelnek meg az előírásoknak, így a szellőzés nem megfelelő. A munka elvégzését megelőzően ellenőriznie kellett volna, hogy a készülékek bekötése az engedélyeknek megfelelő-e, tekintve azonban, hogy az I. rendű alperes e kötelezettségét elmulasztotta, így nem derült fény számára arra, hogy a gázkészülékek kéménybe történő bekötése a II. rendű alperes szakvéleményével ellentétesen történt meg. A II. rendű alperest abban terheli mulasztás, hogy a Dégáz-zal engedélyezettett készülékek bekötését követően tényleges közszolgáltatást nem végzett és az ingatlanba történő bejutás hiányában a szükséges lépéseket az ellenőrzés elvégzésére nem tette meg. A II. rendű alperesnek jogszabályi kötelezettsége lett volna a hibák, szabálytalanságok feltárása, különös tekintettel arra, hogy a gázkészülékek üzembe helyezésének engedélyeztetési eljárása során az adott kémény vonatkozásában két gázkészülék bekötését tette lehetővé a szakvéleménye. Megállapította, hogy a baleset bekövetkezéséhez a kéményseprő vállalat ellenőrzésének hiánya, az I. rendű alperes nem előírásoknak megfelelő eljárása és a tulajdonosok karbantartási kötelezettségének elmulasztása együttesen vezetett. Az I. és II. rendű alperesek mentesülésére lehetőség nincsen, ugyanakkor a kárnak az a része a terhükre nem róható, amely a karbantartási kötelezettség elmulasztásából származik. Ennek ellenére a felperes felé teljes kártérítési felelősségük azért áll fenn, mert a kár nem a felperes felróható magatartásából származott. A nem vagyoni kártérítés összegszerűségének meghatározásakor figyelemmel volt arra, hogy a felperes már a baleset bekövetkezését megelőzően is súlyos betegségeiben szenvedett, e körben a baleset változást nem hozott, ugyanakkor a haláleset a felperesnél elhúzódó gyászhoz és a testi panaszok háttérbe szorulásához, valamint a lelki eredetű megbetegedések súlyosbodásához vezetett. A felperes és elhunyt leánya szoros kapcsolatban álltak egymással, a gyermek elvesztése a felperes idős korára támaszának elvesztését jelentette. Értékelte azonban azt is, hogy az elhunyt családalapítási tervei, életkorának előhaladta, szükségképpen önállósodási folyamatot indított volna el, amely minden valószínűséggel a felperes életében való korlátozottabb részvételt hozott volna. Összességében ezen adatok mérlegelése alapján 1.000.000 Ft összegű nem vagyoni kártérítés megfizetését tartotta indokoltnak a felperest ért hátrányok kompenzálására. A felperes havi 15.000 Ft jövedelemkiegészítő járadék megfizetése iránti igényét megalapozatlannak ítélte figyelemmel arra, hogy gyermeke életében ilyen mértékű támogatást a felperes nem kapott. A gyógyszerköltségek fele részét tartotta csupán megalapozottnak tekintettel arra, hogy a baleset bekövetkezését megelőzően is több gyógyszert kellett a felperesnek szednie, így legfeljebb a felerősödött szorongásos depressziós tünetek pszichiátriai kezelésére szolgáló

síremlék állítással kapcsolatos költségből 452.725 Ft-ot talált megalapozottnak miután a felperes számlával igazolta, hogy 905.450 Ft-ot fizetett a saját részére és az elhunyt gyermeke részére készített síremlékért, így nyilvánvaló, hogy a felperes csak a költség 1/2-ed részét jogosult áthárítani az alperesekre. Kifejtette, hogy miután a felperes 25 %-ban lett pernyertes, így az 5.840.720 Ft összegű (teljes) követelése után 5 %-os mértékű ügyvédi munkadíj megfizetésére köteles az alperesek számára. Az alpereseket pervesztességük arányában egyetemlegesen 87.600 Ft le nem rótt eljárási illeték megfizetésére is kötelezte.

Az ítélettel szemben valamennyi peres fél fellebbezést terjesztett elő. A felperes fellebbezésében a nem vagyoni kártérítés összegének további 1.000.000 Ft-tal történő felemelését, és az alperesek javára fizetendő elsőfokú perköltség összegének mérséklését kérte. Álláspontja az volt, hogy az elsőfokú bíróság nem kellő súllyal értékelte a közeli hozzátartozó elvesztése miatti hátrányokat, ezért indokolt a nem vagyoni kártérítés összegének felemelése. A perköltség mérséklése vonatkozásában arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem megfelelően alkalmazta a Pp. 81. § /1/ bekezdését és habár a felperes részben pernyertes lett, a teljes pertárgyérték figyelembevételével kötelezte a felperest ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére.

Az I. rendű alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, marasztalásának a megítélt összeg 1/3-ad részére történő leszállítását kérte. Hivatkozott arra, hogy a megítélt nem vagyoni kártérítés a síremlék költség és a gyógyszerköltség eltúlzott, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság a baleset bekövetkezésének három okát állapította meg.

A II. rendű alperes fellebbezésében szintén az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és vele szemben a felperesi kereset teljes elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet II. rendű alperesre vonatkozó rendelkezése megalapozatlan és jogszabályellenes, mivel az ellenőrzés elmulasztása és a bekövetkezett baleset között közvetlen ok-okozati összefüggés nem állapítható meg. A II. rendű alperes a kérdéses időszakban több évig nem jutott be az ingatlanba, nem tudta ezért a kémények átjárhatóságát ellenőrizni. Azonban ennek elmaradása nincs ok-okozati összefüggésben a bekövetkezett balesettel, mert az ingatlanba történő bejutás esetén is csak a kémény átjárhatóságát kellett volna ellenőrizni. A II. rendű alperesnek nem feladata az egyes kéményekbe bekötött gázkészülékek darabszámának és az egyéb kérdéses műszaki feltételek meglétének ellenőrzése. Ilyen feladatra a II. rendű alperes csak akkor jogosult, ha új bekötéshez, átalakításhoz nem közszolgáltatás keretében tartozó szakvéleményt kérnek tőle. Hivatkozott arra is, hogy a per során kirendelt szakértő egyértelműen megállapította, hogy a baleset egyik oka az volt, hogy az I. rendű alperes nem mérte fel a gázkészülék elhelyezésére szolgáló helyiség szellőzését, másik oka pedig az volt,

hogy a tulajdonos a vízmelegítő karbantartását, tisztítását elmulasztotta. E két ok együttesen 50-50 %-ban okozta a balesetet. Másodlagosan hivatkozott arra is, hogy az I. rendű alperes saját nyilatkozata szerint a szerelési munkát 2004. decemberében végezte el, a baleset pedig 2005. március 5. napján következett be. A II. rendű alperes a kémény ellenőrzését 2004. augusztus 5. napján kísérelte meg elvégezni, így a soron következő ellenőrzésre csak 2005 nyarán került volna sor. A szakértői nyilatkozat szerint is a II. rendű

alperes felelőssége csak abban az esetben vethető fel, ha a balesetet megelőzően, de a szerelési munka után volt, vagy kellett volna lennie a kéményseprői ellenőrzésnek.

A fellebbezések túlnyomórészt **megalapozatlanok.**

Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság arról, hogy az I. és II. rendű alperesek felelőssége a Ptk. 345. §-a alapján vizsgálható. A II. rendű alperesi fellebbezés tükrében azt kellett érdemben a másodfokú bíróságnak elbírálnia, hogy az okozati összefüggés II. rendű alperes által hivatkozott hiányára tekintettel van-e helye a II. rendű alperes felelősség alóli mentesülésére. Az elsőfokú bíróság által is hivatkozott kéményseprőipari szolgáltatásról szóló 27/1996. (X. 30.) BM rendelet 6. §-a konjunktív kötelezettségként írja elő az egyedi és gyűjtőkémények, valamint központi kémények átjárhatóságának ellenőrzését és a keletkező égéstermék maradéktalan eltávozásának évente egy alkalommal történő ellenőrzését. A II. rendű alperesi fellebbezés e kötelezettségek közül csupán az előbbit hangsúlyozta, ugyanakkor a hivatkozott BM rendelet egyértelmű kötelezettséget ír elő a keletkező égéstermék maradéktalan eltávozásának ellenőrzésére is. A szakértői vélemény szerint a perbeli baleset részben azért következett be, mert az égéstermék nem megfelelően, a kéményen keresztül távozott el, hanem visszaáramlott a fürdőszoba légterébe. Ilyen körülmények között megállapítható, hogy ha a II. rendű alperes a fenti BM rendeletben írt, közszolgáltatás keretébe tartozó törvényi kötelezettségét megfelelően teljesíti, és a keletkező égéstermék maradéktalan eltávozásának ellenőrzésére sor kerül, úgy a baleset megelőzhető lett volna, így nem helytálló az a II. rendű alperesi hivatkozás, hogy az okozati összefüggés a tevékenysége és a felperes leányát ért halálos baleset között ne állna fenn. E körben vizsgálta a másodfokú bíróság azt is, hogy van-e jelentősége annak, hogy az I. rendű alperes a szerelési munkát mikor végezte. A II. rendű alperes fellebbezésében állította, hogy a szerelés időpontja 2004. decembere volt. Az elsőfokú bíróság azonban ítéletének tényállásában ezzel szemben azt állapította meg, hogy a szerelési munkát az I. rendű alperes 2004 nyarán végezte. Ezt az elsőfokú ítéleti megállapítást támasztja alá egyértelműen a büntetőeljárás során feltárt tényállás és a meghozott büntető ítélet, továbbá az I. rendű alperes jelen eljárás során tett első meghallgatása is (8. sz. jegyzőkönyv), hiszen ekkor az I. rendű alperes is 2004 nyarán végzett munkáról számolt be. A felperes előadása, továbbá az eljárás során felmerült egyéb bizonyítékok szintén ezen megállapítást támasztják alá, így a fellebbezésben hivatkozott, és csupán az I. rendű alperes 33. számú jegyzőkönyvben rögzített előadásán alapuló eltérő időpontot más, perben felmerült bizonyítékok nem támasztják alá. Ilyen körülmények között nincs helye az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megváltoztatásának, az elsőfokú bíróság ugyanis a bizonyítékok helyes mérlegelésével foglalt állást a szerelési munka elvégzésének

- 7 -

Pf.III.20.234/2009/5. szám

időpontjáról. Ilyen körülmények között nyilvánvalóan az eltérő időpontra alapított és ebből következő felelősség alóli mentesüléshez vezető II. rendű alperesi jogi álláspontnak sincs érdemi jelentősége, eltérő tényállás mellett ugyanis jogi érvei súlytalanok.

Rámutat a másodfokú bíróság arra is, hogy a fenti kötelezettség elmulasztásán kívül a II. rendű alperesi veszélyes üzemi közszolgáltatási tevékenység körébe esik az a mulasztás

is, hogy a II. rendű alperes nem a jogszabályi előírásoknak megfelelően járt el, ugyanis ha az ingatlanba való bejutás a közszolgáltatás elvégzése érdekében bármely okból kifolyólag másodszori értesítés ellenére is sikertelen, úgy a hivatkozott BM rendelet 10. § /2/ bekezdése szerint a II. rendű alperes köteles az elsőfokú tűzvédelmi hatóságot írásban értesíteni. Ilyen értesítés megtételére a rendelkezésre álló adatok alapján 2002. évtől kezdődően nem került sor, holott további hatósági eljárások megindításával esetlegesen a balesetet okozó hibák okainak feltárására sor kerülhetett volna.

Mindebből következően a II. rendű alperes felelősség alóli mentesülésére nem kerülhetett sor, arra azonban az I. rendű alperesi fellebbezés helyesen hivatkozott, hogy indokolt lehet kármegosztás figyelembevétele. A perben felhasznált igazságügyi szakértői vélemény ugyanis egyértelműen megállapította, hogy a fürdőszobai vízmelegítő vonatkozásában az ingatlan tulajdonosai elmulasztották a karbantartási kötelezettség teljesítését, ez a magatartás pedig nem minősül ugyan az alperesek mentesülésére vezető körülménynek, de ilyen körülmények között kimondható: a károsult önhibája közrehatott a kár bekövetkezésében, ezért kármegosztás alkalmazására kerülhet sor. A közrehatás arányának megállapításánál szigorúbb mértéket kell alkalmazni a károkozóval, mint a károsulttal szemben, mert a fokozottan veszélyes tevékenység folytatása felróhatóság nélkül is megalapozza a felelősséget. Nagyobb arányú kármegosztásra van lehetőség olyan esetben, ha az üzem veszélyességén túlmenően a személyes üzemi felelősséggel tartozó személy - kártérítési felelősség szükségképpen előfeltételét nem jelentő - felróhatósága is megállapítható (PK. 38. számú állásfoglalás). A perbeli esetben megállapítható, hogy az I. és II. rendű alperesek veszélyes üzemi tevékenységének minősül a gázkészülékek szerelése, illetve a kémények közszolgáltatás keretébe tartozó felülvizsgálata, ellenőrzése. A kármegosztásnál nem csupán a bekövetkezett kár veszélyes üzemi tevékenység körébe eső voltát lehetett figyelembe venni, hanem azt is, hogy mindkét alperes vonatkozásában súlyos szabálytalanságok, törvényi kötelezettségek elmulasztása állapítható meg, ezért a másodfokú bíróság a közrehatási arány megállapításánál ezt nyomatékkal vette figyelembe, így a nem veszélyes üzemi felelősséggel terhelt károsult közrehatását 10 %-os mértékben állapította meg.

Alapvetően téves az az elsőfokú ítéletben írt jogi álláspont, hogy ha a károsult a felperes gyermeke volt, úgy az igényt érvényesítő felperes vonatkozásában a felróhatóság nem vizsgálható, és erre tekintettel a felperesi kárigény tekintetében kármegosztás alkalmazásának elvi lehetősége lenne kizárt. Figyelemmel arra, hogy

- 8 -

a felperes a károsult jogán, túlélő hozzátartozóként érvényesít kártérítési igényt, így a károsult magatartása egyértelműen a felperes terhére esik, azaz ez a körülmény nem akadályozza annak, hogy a bíróság a károsulti közrehatásra tekintettel kármegosztást alkalmazzon. Mindebből következően a vagyoni kártérítési igények tekintetében a 10 %-os károsulti közrehatásra tekintettel indokolt volt az alperesi marasztalások mértékének leszállítása.

A nem vagyoni kártérítés tekintetében a másodfokú bíróság álláspontja az, hogy a felperesi fellebbezésben hivatkozott okokra figyelemmel indokolt lett volna az elsőfokú bíróság által megítélt nem vagyoni kártérítés mértékének kisebb mértékű felemelése, azonban miután a károsult vízmelegítő karbantartási kötelezettsége elmulasztásában

megnyilvánuló, kár bekövetkezésében való közrehatását a nem vagyoni kártérítés összegének meghatározásánál egy további, elsőfokú bíróság által nem értékelt szempontként kellene figyelembe venni, így együttesen ez arra vezet, hogy az elsőfokú bíróság által megítélt nem vagyoni kártérítés összegének felemelésére nem kerülhet sor.

Az I. és II. rendű alperesek magatartása együttesen vezetett a kár bekövetkezéséhez - melyben a fentiek szerint közrehatott a károsult magatartása is. Többek közös károkozása esetén a Ptk. 344. § /1/ bekezdése szerint alakul a felelősség, így az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást abban a kérdésben, hogy az I. és II. rendű alperesek felelőssége a károsulttal szemben egyetemleges. Erre tekintettel nem volt helye az I. rendű alperesi fellebbezésben tartalmilag hivatkozott marasztalási összeg leszállításának, ami gyakorlatilag az egyetemleges marasztalás helyett személyenként külön-külön jelentette volna a felperes felé fennálló kártérítési kötelezettség beállását.

Összességében fentiek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve, megfellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. § /2/ bekezdése alapján részben megváltoztatta. A részbeni megváltoztatás folytán csekély mértékben megváltoztak az elsőfokú eljárásban megállapítható perveszteségi pernyertességi arányok, ugyanakkor alappal hivatkozott a felperesi fellebbezés arra, hogy ha a felperes nem teljes egészében, hanem csak részben lett pervesztes, úgy a perben érvényesített teljes követelés pertárgyértékének figyelembevételével indokolatlan a felperes alperesi perköltségben történő marasztalása. Erre, továbbá a megváltozott pervesztességi-pernyertességi arányokra tekintettel, és figyelemmel az I. és II. rendű alperesi jogi képviselő által az elsőfokú eljárásban kifejtett munkára is, a másodfokú bíróság a Pp. 78. § /1/ bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM számú rendelet 3. § /2/ bekezdés a./ pontja, valamint /6/ bekezdése és 4/A. § /1/ bekezdése alapján a Pp. 253. § /2/ bekezdése alkalmazásával a felperes által az I. és II. rendű alpereseknek személyenként fizetendő perköltség összegét ÁFA-t is magában foglaló 100.000-100.000 Ft-ra leszállította. Az I. és II. rendű alperesek a leszállított marasztalási összeghez viszonyítottan kötelesek le nem rótt eljárási illeték megfizetésére, ezért az ítélet tábla a Pp. 253. § /2/ bekezdése alapján szállította le az alperesek által egyetemlegesen felhívásra fizetendő le nem rótt eljárási illeték összegét. Ezen túlmenően az elsőfokú ítélet megváltoztatásra nem szorult, ezért a másodfokú

Pf.III.20.234/2009/5. szám

bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét egyebekben a Pp. 253. § /2/ bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a peres felek csekély mértékben lettek pernyertesek, a fellebbezések túlnyomórészt alaptalannak bizonyultak, ezért a másodfokú bíróság a peres felek által a másodfokú eljárásban érvényesített fellebbezési követelés pertárgyértékére is tekintettel kötelezte a II. rendű alperest a Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján a felperes javára perköltség megfizetésére (10.000 Ft + 25 % ÁFA mértékű másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíj pernyertességhez igazodó része), míg megállapította, hogy egyebekben a fellebbező felek másodfokú eljárási költségeiket maguk viselik.

Szeged, 2009. szeptember 7. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.	Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk.	Dr. Rakita Zsuzsanna sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró